

ALGLAADIMINE

Öösel ärkas Mati selle peale, et kuskilt kaugelt oli tulnud tema ajusse integreeritud AIU-seadmele käsk „52 65 73 65 74”.

„Tohoh!” ei saanud ta esialgu midagi aru. “Kes tahab keset ööd mulle taaskäivitust teha? Önn, et ma toiminguid blokeerida suudan!”

Mati pani korralikust terasfooliumist mütsi pähe ja üritas magama jääda. Mis aga tulemata jäi, oli uni.

Igaks juhuks vaatas Mati õue - elekter oli alles ning tänaval võis näha liikumas mõnda üksikut iseliikurit. „Toimib,“ mõtles ta ning lülitas sisse oma üsna vana arvuti, keetis ühe teelaadse joogi ning võttis näljakustutuseks antivegan-vaglavorstiga leivalaadse toote käepärast.

„Personaalarvuteid on meile üsna vähe järele jäänud,“ mõtiskles Mati. “Võimsad keskserverid ja 9G ühendus teevad ju kõik töö ära ... meie ripume vaid juhtmeid pidi terminalide otsas. Aga ise me seda ju tahtsime ...” Mati noogutas arvutile, mis oli pildi ette võtnud. “Vähemat siin saan veidi anonüümsemalt maailmaga kursis olla.”

Veendunud, et uudisteportaalid midagi jubedat ei kirjuta, julges Mati mütsi peast ära võtta.

Taas saabus käsk „52 65 73 65 74” .

Mati teadis, mida selle käsureaga on võimalik teha. Alles mõne kuu eest, kevadel, oli ta ju ise sama käsku kasutanud, et Liisa deliriums instagammusest üles äratada. Aga seekord ei olnud tema lähedal mitte kedagi, isegi mitte Liisat, keda Mati väga igatses.

Käsk tuli keskserverist.

“Tähendab see on mingi tehniline jama või siis keegi...”

Matit valdas väike paanikahoog. Ta tahtis kiiresti kaduda, terasfooliumist müts peas, sest mine tea, kes teda võib otsima tulla.

Õues oli juba valgeks läinud.

Mati võttis jalgratta ja üritas mööda tänavat minema sõita. Kaugele ta ei jõudnud, sest nurga tagant tuli välja kahvatu näoga tuttav kuju .

„Liisa!” karjus Mati. „Aita palun! Ma olen vist hulluks läinud!”

“Mati!” Liisa tõttas talle vastu. “Ma tulin nii ruttu, kui sain ... Mis on lahti?”

Nüüd aga ilmus nurga tagant välja teinegi naisterahvas, juhtpult käes. „Nii, nii, nii – näed, kus sa mul oled! Aitäh, Liisa, juhatasid mind õigesse kohta!“ Võõras naine vajutas juhtpuldi nuppe - selle peale söötsid Mati juurde kaks humanoidrobotit. Need võtsid Mati kinni ja hakkasid endaga kaasa vedama.

Nüüd tundis Mati naise ära - see oli kultusajakirjanik Karol “Ausatest Uudistest.”

„Aitäh, armas Liisa! Tõestasid, et sa oled siiani parim!” ütles Karol naeru tagasi hoides. “Olen sulle teene võlgu!” Ta tõttas eemale, robotid Matiga järel.

„Liisa, miks...” Kaugemale Mati ei jõudnud, sest läbi pea tungivad elektromagnetkiired katkestasid ta teadvuse.

Liisa jäi nuttes istuma. Ta sai aru, et midagi on väga valesti ning tema usaldavat iseloomu oli valusalt ära kasutatud. Kui tema AIU püüdis kinni teate, mis sisaldas sõnumit „Matil on mure“, oli Liisa muidugi otsustanud vaatama tulla, milles asi. Ta ei olnud isegi uurinud, kes on sõnumi saatja ...

Liisa kogus ennast ja kuivatas pisarad. Siis läks ta esimese vaba Selfdrive'i juurde ja sisestas Siimu aadressi.

„Mitte midagi ei saa aru! Joo nüüd vett ja räägi rahulikult sõnahaaval, mitte ühe hingetõmbega,“ üritas Siim Liisat rahustada.

Lõpuks õnnestus Liisal kogu lugu ära rääkida - kuidas ta sai teate, et Mati on hädas, ning otsustas teda vaatama minna, siis aga ajakirjanik Karol Mati kätte ja lasi ta välja lülitada.

„Ah et Karol? Kuule Liisa, mul tuleb selle peale üks vana asi meelde. Mäletad, kui me koos esimese isesõitva auto kallal töötasime ja meie tiimi üritas tulla üks omapärase jutuga mees, kes oli kuulsust kogunud nii öelda vabadust kaitstes?”

„Mäletan - tema oli ka Karol!“ Liisa tõmbus näost veidi roosakaks. “Aga...”

„See on seesama Karol! Siis ta muidugi ei olnud veel naine. Sa peaksid teda ju hästi mäletama.“ Siim irvitas ja jätkas: „Ma ei tea, mis teie vahel kunagi oli, aga esimesel kokkusaamisel tutvustasin talle oma tiimi. Kui ma jõudsin öelda “Liisa”, vastas tema, et Liisat tunneb ta küll, et õudselt pahur pirtsakas üksik naisterahvas. Ma ei osanud selle peale muud vastata, kui et sinust toredamat ja paremat inimest ma ei tea ja et üksik sa ka enam ei ole - leidsid oma õnne ning elukaaslase. Selle peale kohkus Karol väga - ma pole varem näinud sõjaväelast, keda üks nimi võiks niimoodi ehmatada. Igatahes meie tiimi ta ei tulnud ja hakkas hoopis isetoimivat militaartechnikat arendama. Vahepeal jõudis ta sugu muuta ... Siis avastas Karol, et kui ta võtab ruupori kätte, on ta kõige ilusam ja kõige targem siin maailmas. Tema oligi üks neist aktivistidest, kelle algatusel loodi „Vastastikuse digitaalse aktikinnituse seadus“ ja „vilepühimisseadus“... Ja nõnda edasi, kuni ta lõpuks kurikuulsa ajakirjaniku maine saavutas.” Siim tõmbas hinge. “Aga mis siis sinu ja Karoli vahel ikkagi oli?”

„Noh, oli, mis oli ... ei midagi erilist, me kõik olime noored...” Liisa läks näost juba päris roosaks. “Aga miks tal Matit vaja läks?”

“Sa ju tunnend Matit, vastas Siim. “Tal on omamoodi kiiksud. Kui ta näeb tehnilist lollust, ega tema juba vait ei ole. Minultki küsis ta ju avalikul üritusel, et mis saab meie lipulaevast, kui keegi selle neetud pistiku välja tõmbab? Tema jutt ajas meid kunagi korralikult tülli. Võib-olla toimus tema ja Karoli vahel midagi sarnast?”

„Oota,“ katkestas Liisa Siimu. “Mulle tuli just üks kiri ... „Ausate Uudiste“ peatoimetaja küsib, kas Mati on mind kuidagi ahistanud ... Lubab tunnistajakaitset ning kohtukulude täielikku hüvitamist. Kuule, see on ju täielik jama! Sa olid ise juures - mina suudlesin hoopis teda! Appi, nüüd tuli teine kiri – nüüd on pilt kaasas.“

„Mis pilt, kus pilt?“ küsis Siim.

Liisa saatis pildi Siimule edasi.

„Ma ju ütlesin teile tookord – tehke digitaalne aktikinnitus! Näed, pilt on ühest vananenud tänavajälgimis-kaamerast, millel on veel autonoomne salvestusvõimekus ja akutoide. Neid on alles mõned üksikud, aga noh ühest piisab,“ ütles Siim. „Tõenäoliselt leiti see pilt siis, kui megaelektrikatkestuse põhjust uuriti, ja siis sattus see Karoli kätte.“

„Aga üks pilt ei ole ju põhjus Matit kinni võtta,“ ütles Liisa, ise näost juba täitsa punane.

„Muidugi - see on otsitud põhjus. Tegelik põhjuse peame alles välja uurima,“ ütles Siim.

Siim sukeldus mõneks ajaks AIU otsingusse. “Leidsin!” hüüdis ta varsti ning lisas: „Mul on uus projektor - saan tulemuse otse peast seinale kuvada.” Nende sõnadega hakkasid Siimu silmad särama ja kiirgav valgus joonistas seina peale kujutise.

„Vaata, mis juhtus konverentsil Warcraft2050!“ Siim mängis videolõigu ette.

Selles demonstreeriti riikliku rahastusega arendatavat sõjarobotit. Karol intervjueeris parajasti üht sõjaväelast ja robot sõitis nende käsklustele kuuletudes siia-sinna. Kõik toimus ilusti, kuni rahvahulgast astus välja Mati ja küsis: „Aga kuidas meie teame, kummal pool see robottank sõdib? Kuidas te teate, et see tank on ikka meie poolel?“ Sõjaväelane naeratas ja lausus, et kogu see asi on kokku pandud nii kaasaegset tehnoloogiat kasutades, et vaenlasel kulub selle lahti muukimiseks aastasadu. “Ning kui see kord kätte jõuab, on meil juba uuem tehnoloogia.“ Selle peale hüüdis Mati: „Vaadake!“ Tema sõnade peale hakkas robottank liikuma ühtlaselt ja sirgjooneliselt sõjaväelase poole. „Tank – tagasisõit!“ hüüdis Mati, ning tank tagurdas. Rahvas saalis plaksutas. „Tank – toru Karoli poole!“ hüüdis Mati ning toru keerati õigesse kohta. Karolil kukkus mikrofon käest maha, ning ta hakkas värisema. „Noh, kas teeme pauku kah?“ Mati irvitas. „Olgu, ei tee, ei tee, aga näete, ma vastasin ise oma küsimusele,“ ütles Mati naerust luksudes. Pealtvaatajad naersid samuti ja plaksutasid.

„Ja see video on nähtav üle terve maailma,“ lisas Siim. “Mati tegi, mida Mati ikka teeb, aga tundub, et ronis seekord valesse liivakasti.”

„Ma ju tunnen Matit - ta ei ole elu sees relvagi kätte võtnud,“ lisas Liisa. “Ega ta tulistanud ei oleks.“

„Aga mainekahju missugune. Ja sellest ka need kirjad sulle,“ vastas Siim. „Kuidas siis saab, kui kuidagi ei saa, aga saama peab ... Ma lähen ja räägin Karoliga nagu mees me... ee, naisega. Ja sul, Liisa, on targem ehk mõneks ajaks kaduda.“

Siim võttis suuna „Ausate Uudiste“ toimetuse poole. Ta teadis, et parem oleks rääkida Karoliga rahulikult tema töökohas. Ainult et millest alustada? Kui ähvardaks? Aga millega? Ühtegi head mõtet ei tulnud pähe.

Käiks õige tee peal Heterobaaris, otsustas Siim. Võtaks sealt ühe singilõhnalise vaglaburgeri.

Heterobaari ligidusse jõudes nägi Siim rahvahulka, kes hoidsid käes plakateid ja karjusid. Paarkümmend inimest hõikusi läbiseigi: "Maha, termodünaamika esimene seadus! See ei lase meil uusi leiutisi nautida! Nõuame termodünaamika esimese seaduse kehtetuks tunnistamist ja suunamudija Rudolf Clausiuse tagantjärele hukkamõistmist! Tema seaduse tõttu on meil nüüd suured elektriarved!"

„Mida kõike minu vanad silmad nägema peavad?“ pomises Siim. „Koos tehisintelligentsusega võiks ju suurenda ka vastutus – aga noh, eks intelligentsus ole maailmas konstantne ...“

Baari ta ei jõudnudki, sest ukse taga kohtas ta Karolit, kes üritusest värvikat reportaaži tegi.

„Vaata, kus siit saab vinge loo!“ Karol müksas Siimu küünarnukiga. „Monteerin kokku, nagu vaja ja olemegi jälle maailma esirinnas!“

„Ma tahaksin sinuga vestelda,“ ütles Siim. „Kui oled lõpetanud, läheks kuskile kõrvalisse kohta?“

„Oota, kohe ... Mõned head pildid veel ja siis saab hea jutu kokku monteerida. Kui sa midagi huvitavat jagad, olen üks suur kõrv!“

Siim oleks nagu külma duši alla sattunud. Ta teadis, et iga sõna on suure kaaluga ning et edeva ajakirjaniku käest teabe välja pigistamiseks tuleb tal rääkida õigesti, õigesti ja veelkord õigesti. „Mul on üks mure,“ alustas ta ettevaatlikult. „Kuidagi ei leia üles sellist inimest nagu Mati Maasikas. Mäletad, mõni aasta tagasi oli meil üleilmne 9G konverents ja ta häbistas mind seal üsna korralikult.“

„Jaa, meie telekanal tegi sellest otseülekande. Küsimus küsimuseks, aga mõtle, millise mainekuvandi see meie uhkele riigile ja tehnoloogiale jätab! Alati peame meie ja meie IT-minister selgitama ja vabandust paluma, kui mõni hull kaamera ette lahti lasta ...“

Siim oli tabanud õiget punkti, sest Karol ei suutnud ennast vaos hoida.

„Ja mõtle veel, mida see hullumajakandidaat Mati Warcraft2050 üritusel tegi! Meie tehnoloogiasse ei usu nii enam mitte keegi! See oli ju minu algatatud ettevõtte! Ja vaene IT-minister, jälle peab ta vabandama ...“

Siim noogutas innukalt kaasa. „Mul oligi sellepärast tegelikult plaanis Matiga rääkida, et ta ise avalikult vabandust paluks.” Siim otsustas, et on aeg riskida ja ka Karoli edevust kōditada. „Aga muide – loodan et sa pahaks ei pane - sa näed täna vastupandamatu välja!”

„Ah et vastupandamatu?” Karol naeratas kelmikalt. „Täna komplimendi eest - sa ära nendega liialda, ma võin ennast veel ahistatuna tunda!”

„See nagu rohkem Heterobaari teema,“ ühmas Siim, Karol aga jätkas.

„Küsisid Mati kohta - ta on otsapidi politseijaoskonnas. Mul on väike ajakirjanduslik eksperiment käsil. Kahjuks või õnneks on meil siiani sõna vaba ja vaba sõna eest inimest kinni ei saa panna ... Sa ise tahtsid ju talle omal ajal virutada?”

„Tõsi, see mul oli plaanis.“

„Ja vaata, selle eest saaksid kohe kehalise väärkohtlemise kaela. Aga minu käes on hoopis ajakirjanduse võim! Leidsin juhuslikult selle neetud Mati kohta infot otsides ühe uduse valvekaamera pildi - tema teeb minu nooruspuudiga vanainimeste asja! Keegi kolmas jäi ka pildile, aga ei ole kahjuks tuvastatav, üks tunnistaja kuluks veel ära.“

„Aga mis siis, kui su nooruspõlvepruut ennast ohvriks ei tunnista?” küsis Siim.

„See polegi oluline – selliseid ohvreid tuleb veenda, et nad abi saaksid ja õigesti käituksid. Kõigepealt peab ohver endale tunnistama, et ta on ohver ja vajab abi. See võib võtta aega. Ja seda abi saame meie talle pakkuda. Kui meil on tunnistajad, kasvõi anonüümsed, ning tegevusele ei ole digiallkirjastatud kahepoolset nõusolekut, siis saab seda võtta kui seaduserikkumist. Meil kõigil on õigus tunda ennast ahistatuna!”

Siim tegi üllatunud näo pähe ja küsis edasi: „Aga kuidas te siis Mati kätte saite?”

Karol ohkas. „Sellega oli üsna palju tegemist. Mati asukohta oli raske tuvastada – kord oli ta AIU keskusega ühendatud ühest kohast, kord teisest ... mõnikord ei vastanud ta AIU mitu päeva.“

„Hehhee! Fooliumimütsid toimivad,” mõtles Siim.

„Ja siis nägin juhuslikult seda lapsepõlvepipart – Liisa Liivikut,” jätkas Karol. „Mõtlesin, et kasutaks teda oma huvides ära. Vaataks, kas see superteadlane on ikka nii loll, kui ta omal ajal oli. Ja nii saatsingi Liisale anonüümselt sõnumi „Mati on hädas“. Siis oli vaja tal vaid natuke sabas jõlkuda ja Mati oligi käes!”

Siim oleks tahtnud Karolile kõigest jõust vastu lõugu virutada, aga ta suutis oma viha taltsutada.

„Nii, aga loll küsimus – Kui Mati teda ära kasutas, miks siis Liisa talle appi tahtis rutata?” teeskles Siim üllatust.

„Vaata, asi on lihtne,” seletas Karol silmade põledes. „Ohvrid, kui nad pole aru saanud, et nad on ohvrid, hakkavad oma ahistajat armastama ... Nad vajavad ravi, psühholoogi ja vajadusel ka AIU ümberprogrammeerimist. Lõpuks on muidugi vaja, et ka Liisa tunnistaks, et teda kasutati ära. Mõtle, millise huvitava loo siit saab!”

„Oota!“ ütles Siim. „Sa saa ju kedagi ajakirjanduses ilma kohtuotsuseta hukka mõista. Pealegi jätaks selline lugu Liisa mainele suure pleki. See pole ju sinu stiil – hea tava on ohvrid anonüümseks jätta.“

„Njah, sul on õigus ... Aga hägustame Liisa näo ja kajastame ainult fakte ning kõik on kõige paremas korras.“ Vaatame, mida politsei ja kohus otsustab - digikohus käib ju kähku!”

Karoli silmis säras õnnesäde, nagu oleks talle varandus sülle kukkunud, ning Siim sai aru, et niisama lihtsalt teda peatada ei õnnestu. Vaidlemise asemel soovis Siim kõike head ja läks oma teed.

Kui Siim oli Karoli kuuldekaugusest väljas, käis tema taskus vaikne "klõps!"

"Mati Maasikas – sinu juurde tuldi!" teatas valvedroon. "Teie vestlus salvestatakse!"

Drooni järel kongi astunud Siim leidis Mati mustas meeleolus.

"Neetud," pomises Mati. "Kui midagi valesti saab minna, siis kõik korraga. Mingi pilt kaevati välja ja nüüd leiavad veel, et ma omavat "haiglaselt suurtes kogustes robotilist pornograafiat!" No mis teha, mulle on lapsest saadik elektroonika koostamine ning skeemid meeldinud. Ma olen neid isegi disaininud! Aga nüüd ütlevad, et hälve ...“

„Ma usun sind, Liisa usub ka,“ lohutas Siim.

"Liisa ... miks ta niimoodi - kas talle on mõni AIUviirus külge hakanud?"

„Ei, ei,“ rahustas Siim. "Talle saadeti lihtsalt teade, et sa oled hädas."

„Aga nüüd on lugu nii,“ kurtis Mati edasi, "Kui mind süüdi mõistetakse, on karistus kohustuslik AIU ümberprogrammeerimine, aju stimuleeritakse, kuni see on ümberkasvanud – ja see on minu hukk!“

„Ma teen, mis suudan,“ ütles Siim. "Homme on kohtupäev – tulen tunnistajaks!“ Ta patsutas Matile õlale ning lahkus.

Juba õhtul ilutses „Ausate Uudiste“ juhtkirjas pealkiri: „Kuulus tehnoloogiaskeptik – kas tõesti vägistajast robopervert?“ All seisis väiksemas tekstis: „Kohtuistung toimub homme. Kui ka sina oled Mati Maasika ohver, anna teada vihjeaadressile! Tunnistajate anonüümsus on garanteeritud vilepuhumiseadusega.“

Loole oli lisatud kommentaarid ka presidendilt, kes juhtumi äärmiselt kahetsusväärseks ning inetuks kuulutas ja lisas, et vihkab neid, kes ei usu sõnavabadusse.

Loo juures oli juba ligi sada pseudoanonüümset kommentaari. Enamiku moodustas kommentaatorite omavaheline sõim, aga paljud olid ühel nõul – oleks viimastel valimistel läinud kõik õigesti, oleks kogu see lugu olemata. Mitmed leidsid, et Mati, kui tumeda jõu esindaja, keeras sellise asja kokku ning hea, et ta vahele võeti.

Siim teadis, et Matit päästa võib vaid ime. Ja Liisa, mõtles ta. Mis kuramuse värk Liisa ja Karoli vahel kunagi oli, et Liisa temast rääkides nüüd iga kord ähmi läheb?

Liisa oli teel lennujaama. Tal hinges möllasid valu ja pettumus. Valu kasvas, kui ta viimaseid uudiseid luges. Liisa oleks tahtnud karjuda ja otseteed politseisse joosta, aga ta oli kindel, et teda ei usuta.

Lennujaamas jooksis talle järele Siim. “Oota! Enne kui ära sõidad, palun aita mul aru saada, mis siis tegelikult sinu ja Karoli vahel kunagi juhtus. Ma näen, et sul on raske sellest rääkida, aga palun püüa.”

Liisa neelas pisarad alla ja ohkas. “See oli ammu - olime vist esimest aastat ülikoolis ... Igatahes meil toimus vabas looduses üks tutvumisõhtu - maastikumäng, kostüümid ... Mina olin lumivalgeke ja tema oli Peeter Paan. Olime koos metsas ja... Mina arvasin, et see kuulus mängu juurde, et ta viib mind metsa ja... Ma hakkasin kartma, aga tema seletas, et metsaonn siin on meie armupesa ja mina pean tema omaks saama...” Liisa ei suutnud pisaraid tagasi hoida.

„Tähendab, ta vägistas su ära?” küsis Siim tõsiselt.

Liisa noogutas läbi pisarate. „Aga luba, et sa kellelegi ei räägi,“ sosistas ta.

„Vaatame,“ ütles Siim ja tema taskust kostis imelik „klõps!“ „Liisa, sa oled super,“ ütles Siim. „Anna andeks, aga see, mida ma nüüd teen - seda on vaja teha. Sinuga ei juhtu midagi ... Enne löögu välk mind maha!“

Otseku tema sõnade kinnituseks kerkis taevasse suur äikesepilv.

Liisale hüvastijätuks põsemusi andnud, kiirustas Siim minema.

Öösel oli päris korralik torm ning ilmateade ennustas selle jätkumist veel järgmiselgi päeval.

Siim ei maganud. Tema käes oli trumpäss - küll valusalt läbi pisarate saadud, aga siiski.

Siimul oli meeles Mati väljend „Lint mäletab kõike“ ja nõnda oli ta endaga kaasas kandnud kuuekümnepäevast mikrokasseti-diktofoni. See talletas nii Karoli kui Liisa jutu.

„Liisa, anna mulle andeks, aga on vaja,“ pomises Siim endamisi. “Las Karol mängib virtuaaltööriistadega, mina päris kääride ja kleepklindiga. Õnneks on tehnoloogia nii vana, et ükski automaatne sisukontroll selle peale ei hakka ...”

Siim läks Mati koju, ning hakkas arhailiste helisalvestusseadmete - magnetofonide - ja kääride abil juttu kokku lõikama. Viha Karoli vastu andis talle jõudu.

„Homme kohtus paneme lindi käima. Teeme Karoli otseülekanne huvitavaks.”

Hommik jõudis kätte ja kell sai kümme. Vaatamata halvale ilmale oli kohtumaja juures suur hulk rahvast. Osad kandsid plakateid kirjaga „Teo eest tuleb vastutada“ ja „Kes hinges vaba, on ka sõnades vaba.“

“Ausad Uudised” tegi sündmusest loomulikult otseülekannet ja reporteriks oli Karol.

„Mati Maasikas, ma näen, et te olete oma süüdistusega tutvunud,” ütles kohtu humanoidist esindaja. “On teil midagi enesekaitseks öelda?”

„Vahet pole – kes mind usuks?” vastas Mati poolviihasele-poolkurvalt.

„Mina usun!” Siim tõusis püsti.

„Usk ei aita, on vaja tõendeid,” sõnas kohtuniku humanoidesindaja. “Inimese seksuaalne väärkohtlemine on tõsine kuritegu.”

„Aga palun – mul on tõendid,” ütles Siim, ja tõstis diktofoni üles. Kostis “klõps!” ja diktofonist kõlas alguses Karoli, siis Liisa hääl.

Rahvas hakkas sumisema ning Karolil kukkus ehmatusest mikrofon käest.

„Eeee sõna on vaba... ee... las ma selgitan ... Aga akt ju ikkagi toimus, kõik muu on võltsitud!”

„Ei ole!” hüüdis Siim. “Ja see kolmas isik seal iseautos olin mina! Kõik, mida nad tegid, oli nende omavaheline siiras armastus - see, mida siin maailmas tänu solvumistele ja muudele juriidiliselt korrektsetele tavadele ei ole! Ja nagu ka kohus kuulis, teatas Liisa, et hoopis sina oled teda kuritarvitanud!” lisas Siim kurjalt.

Karol õhetas nagu linna kõrged majad päikeseloojangul. „Ma... ma täitsin oma tööülesannet! Minu ülesanne on kujundada mainet ja seda säilitada - et kõik õigesti välja paistaks. Meie maine ja inimeste usk meisse on meie uhkus ja sellega paistame me maailmas silma! Mis aga Liisasse puutub, siis tema kui ohver võib ju oma ahistaja kaitseks ükskõik mida öelda!”

Kuid siis teatas kohtuniku humanoidesindaja: „Kohus võtab arvutuste-analüüside tegemiseks väikese vaheaja. Kohtuotsus avalikustatakse poole tunni jooksul. Lisaks kaalutakse süüdistuse esitamist Karol Kaasikule.”

„Aga...” ütles Karol. „Nii ju ei tohi!”

„Meil piisab vihjamisest,” kostis saalist. “Vihje ja vile on vabad!”

Liisa istus lennujaamas. Tormi tõttu olid kõik lennud edasi lükatud ning Liisal ei jäänud muud üle kui ootesaali suurelt ekraanilt kohtuistungile ülekannet jälgida. Näost lumivalge, võitles ta iseenda ja häbiga. Kõik ülekande jälgijad kuulsid, et ühte Liisat vägistati - ega teda ära ei tunta?

„Kohtunik teatab otsuse!” kostus lennujaama suurelt ekraanilt. „Kohus, arvestades asitõendeid, mõistab Mati Maasikase ÕIGEKS naisterahva väärkohtlemise süüdistuses ja SÜÜDI suurel hulgal robootilise pornograafia omamise süüdistuses. Karistusena määratakse Mati Maasikasele AIU lisatarkvara, mis võimaldab elektriskeeme vaadelda ainult äärmise vajaduse korral. Otsus läheb täitmisele koheselt, kõrvalruumis. Palume kohtualusel sinna minna. Mis puutub võimalikku süüdistust Karol Kaasikule, siis see jääb hetkel esitamata avaliku huvi puudumise tõttu.”

Kohtusaalis tõusis Mati vastumeelselt ja liikus kõrvalruumi, kus talle pandi pähe AIU programmeerija.

Siim vaatas õues määratsevat äikesetormi ja surus vihast hambaid kokku. „Kurat, kui siin maailmas veel õiglust on, löögu välg mind kohapeal maha!“ mõtles ta.

Justnagu Siimu palvet kuulda võttes kärgatas välg otse kohtumaja akna taga. Ere sähvatus täitis saali, kostis vägev pauk ning kohtusaal jäi vaikseks.

„Elektrikatkestus!“ mõtles Siim. „Süsteem läheb häiresse ja kõik jooksevad kokku. Jälle see meie töökindel 9G...“

Kuid ta ei jõudnud mõtet lõpetadagi, kui juba süttisid laetuled ja inimesed hakkasid taas liigutama.

„Taaskäivitus,“ mõtles Siim.

„Kohtuotsus on täideviidud,“ teatas kohtuniku humanoidesindaja. „Mati Maasikas on vaba inimene, eeldusel et ta täidab kohtuotsust.“

Rahvas plaksutas, kuid Mati ei liigutanud. Ta istus endiselt, programmeerija peas.

„Tema AIU sai läbi programmeerija pikselöögi ja on juhuslikus seisus!“ karjus Siim. „Ruttu arsti!“

Esmaabidroom viis Mati endaga kaasa ja Siim jooksis nende kannul.

Liisa jälgis hinge kinni pidades otseülekannet. Pildi taustal jooksis tekst: „Mati Maasikas viidud koomalähedases seisus haiglasse. Kuna tema AIU on ebastabiilne ja spetsialist viibib suvepuhkusel, võidakse kaaluda surmakapslite kasutamist“

„Ilm on paranenud,“ kostis samal ajal lennujaama teadustus. „Lennukitele antakse taas luba startida.“

Liisa unustas kogu oma valu ja häbi ning hüppas püsti. Aitab põgenemisest, otsustas ta. Tema võimuses on Mati päästa! Tal on ju endiselt alles koopia Mati AIUst – seesama, mille ta iseautos salaja teinud oli! Liisal hakkas kiire. Ta jooksis esimese vaba dronos autonoomse juurde ja lasi ennast haiglasse sõidutada.

„Eest ära!“ röökis Liisa ning jooksis intensiivpalatisse, nii et Siim ning arsti humanoidesindaja kahte lehte laiale lendasid.

„Usaldage nüüd mind!“ hüüdis ta ja kummardus Mati kohale.

Liisa surus oma pea vastu Mati pead ning andis koodi: „52 65 73 65 74“. Midagi ei juhtunud. Liisa kordas käsku: „52 65 73 65 74“. Ikka ei juhtunud midagi ning Liisa pisarad tilkusid Mati näole. Ta proovis veel ja veel. „6d 61 20 61 72 6d 61 73 74 61 6e 20 73 69 6e 64 20 21,“ tuli käsklus nagu kogemata ning Liisale tundus, nagu püüaks Mati AIU temaga suhelda - ta võttis

vastu signaali „41 49 55 20 52 6f 6f 74 20 75 73 65 72 3a“. Liisal pisarad jooksid nüüd juba rõõmust.

„MD AIUxxv3beta ; copy AImAn1d100t.com a/y . Restore folder memories from „L11sabckp“!“

Liisa hakkas õhetama. „Nii, failid on olemas. Vaatame, mis juhtub - “52 65 73 65 74“!“

Mati hakkas vaikselt liigutama, avas silmad ja üritas istuli tõusta.

Liisa haaras ta ümbert kinni ja kallistas kõvasti. “6d 61 20 61 72 6d 61 73 74 61 6e 20 73 69 6e 64 20 21 4d 61 20 65 69 20 73 75 75 64 61 20 69 6c 6d 61 20 73 69 6e 75 74 61 20 65 6c 61 64 61 20 21,“ saatis Liisa veel ühe otsekoodi Mati AIUle.

„Mitte midagi ei saa aru ... Miks ma siin olen?“ küsis Mati. “Miks Liisa mul kaelas ripub, nagu segane? Mäletan, et sõitsin jalgrattaga, nägin Liisat, aga siis ...”

„Mõnes mõttes on isegi hea, et sa ei mäleta,“ arvas Siim. “Aga vist on parem, kui sa kõike meie käest kuuled ja mitte uudistest.”

Ning Siim ja Liisa hakkasid üksteise võidu jutustama, mida nad viimaste päevade jooksul läbi olid elanud.

„Aga kas ma olen siis süüdi?“ uuris Mati.

„Juriidiliselt jah, kuid ka karistus on sul juba kantud,“ vastas Siim. “Nimelt muudeti kohtuotsuse täidesaatmisbitt olekusse „tõene“ vahetult enne seda, kui välk kohtumajja lõi. Juriidiliselt oled sa puhas... Kuulge!“ pahandas Siim, “Mis te nüüd teete? Ühest õppetunnist oli vähe või? Laadige fail AIUsse ja andke allkirjad, siis võite musutada, palju tahate.“

„Sa käi...“ porises Mati. “Näe, failid on siin.“

“Hei!” Liisa viipas arsti humanoidesindaja enda juurde. “Võta nende failide koopiad ja saada Karolile. Las ta riputab kohe Mati teemaliste uudiste juurde üles, nii et kõik saavad lugeda. Juriidiliselt on kõik korras, nüüd aga me tahame olla omaette.”

Teised lahkusid.

„Anna mulle andeks,“ sosistas Liisa Matile.

„Mille eest? Kas selle eest, et sa oled täpselt selline nagu sa oled? Mul ei ole vaja võltsnaeratust ja poliitkorrektsust – mul on vaja kedagi, kes suudab päriselt ka mu sisse vaadata. Sa oled parim!“